ÚDOLÍ PONÍKŮ

PONÍCI MLUVÍ!

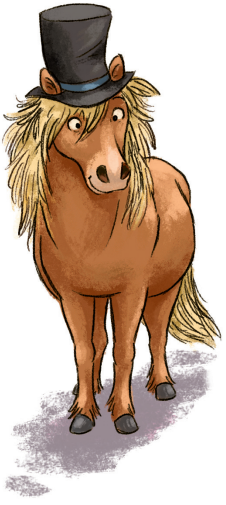

ELLIE MATTES

KLOKAN

ÚDOLÍ PONÍKŮ

PONÍCI MLUVÍ!

ELLIE MATTES

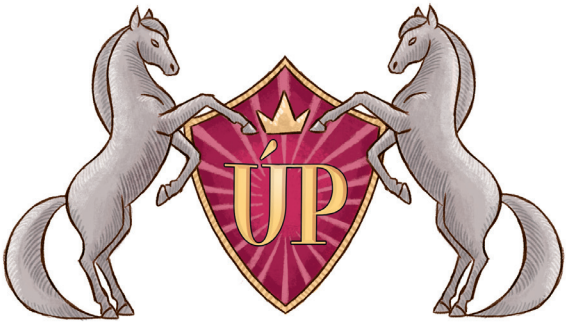
AL press edice KLOKAN

Copyright © 2024 Ungekürzte Ausgabe im Scheiderbuch
Copyright © 2019 Dragonfly in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland
Copyright © Cover and illustrations by Larisa Lauber
Translation © Jesika Schaft, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
PONYSCHULE TRIPPELWICK –
HÖRST DU DIE PONYS FLÜSTERN?
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Obálka a ilustrace Larisa Lauber
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-586-8

Jedno krásné místo znám,
není tady ani tam,
leží skryté kdesi v lese,
někdy ve snu ukáže se.

Pro lidi, koně, hříbata,
pruhovaná i strakatá,
pro zebru, osla, poníka
to místo nad vše vyniká.

Vždyť každý, kdo má kopyta,
tam dovádí... i klopýtá.
Všichni tam táhnou vždy za jeden provaz.
Údolí poníků je tu i pro vás!

Nejhorší Horšová

Bác!

Anka hodí školní batoh do rohu.

Hned za ním letí tenisky, nejdřív levá, pak pravá. Nakonec za sebou třískne dveřmi, *bum!*

Když je člověk tak rozzlobený, jako je právě teď Anka, nemůže jinak. To se zkrátka potřebuje trochu odreagovat.

Naštěstí nejsou rodiče domwa. Anka se může rozčilovat a vztekat, jak jí libo: kvůli Horšové, nejhorší učitelce všech dob. Třídní si na ni totiž zasedla, hned od první chvíle, co Anka přestoupila na novou školu.

A to jen proto, že paní učitelka Nejhorší-Horšová, jak ji Anka tajně přejmenovala, prostě nesnáší poníky i koně.

Jenže Anka je miluje. Strašně moc! Kdyby bylo po jejím, byli by poníci naprosto všude.

Ve školách jako kamarádi. Ve městech místo aut. V parcích jako sekačky na trávu. A nejlépe v každém dětském pokoji!

Jenže to Nejhorší-Horšová vůbec nechápe. Anka už zase dostala za referát tlustou fixou napsanou čtyřku, červeně zářící do dálky. Přitom ten úkol zněl docela jednoduše.

„Co tě to napadlo, vymýšlet takovou za vlasy přitaženou historku?“ pustila se do ní učitelka a podala Ance sešit, který držela konečky prstů, jako by se ho štítila. „Měli jste psát o naší návštěvě zoologické zahrady minulý týden. To povídání s odborníkem na slimáky bylo přece nesmírně zajímavé!“

Anka překvapeně vykulila oči, načež se na ni učitelka napruženě obořila: „Aha, to mi mohlo být jasné. Tobě poníci připadají mnohem zajímavější než slimáci, že ano? No, co s tím nadělám… Ale copak si doopravdy myslíš, že s tebou ten poník mluvil? Vždyť je to… – vždyť je to nehorázný nesmysl!“

Celá třída se dala do halasného smíchu.

„To že napsala?“ posmívaly se děti.

Anka se tedy pokusila situaci vysvětlit. Koneckonců se to přesně tak seběhlo. Ten malý, roztomilý poník v zoo jí řekl: „Dobrý den!“ A potom ještě: „Jak se máš?“ I když – ono to znělo spíš nějak takhle: „Ja-hak se má-haha-áš?“

No tak o tom už paní učitelka Nejhorší-Horšová už nechtěla slyšet vůbec, jen na ni pohoršeně zasyčela: „Poníci neumějí mluvit! Laskavě si to zapamatuj! Jestli s takovými nesmysly okamžitě nepřestaneš, bude to s tebou tenhle školní rok pěkně nahnuté!“

Anka sebou plácne na postel. Kdyby to bylo tak jednoduché!

Ona přece poníky a koně miluje – nadevšecko. I když se s opravdickým poníkem vlastně nikdy pořádně nesetkala. Tedy kromě toho v ZOO. Ale i tam mezi nimi byl vysoký plot, takže se to skoro ani nedá počítat. Když se nad tím teď zamýšlí, taky jí připadá, že ten poník byl vlastně docela zvláštní. Že by měla Nejhorší-Horšová pravdu a Anka si to celé jenom vymyslela? Možná proto, že se samým nadšením pro poníky už trochu pomátla?

Anka vzdychne. Tohle všechno by se určitě nemuselo stát, kdyby už konečně měla jezdecké hodiny. Proč se museli zrovna teď, když už ji rodiče považují za dost velkou na to, aby se mohla učit jezdit na koni, přestěhovat do tohohle pitomého města, kde široko daleko není jediná jízdárna?

Přitom mít vlastního poníka je její největší přání ze všech! Jenže od splnění svého snu je teď dál než kdy předtím. Miniaturní zahrádka za novým domem by poníkovi opravdu nestačila. To chápe i Anka sama. Ale k vymýšlení nějakých

konin ta zahrádka stačí. Zvlášť, když tak hezky svítí slunce jako dnes.

Anka se rozhodne, že si protivnou Nejhorší--Horšovou nenechá dál kazit náladu. Brzy budou prázdniny, takže ji naštěstí celou dobu neuvidí. A kdo ví, třeba se pak stane nějaký zázrak. Doufejme!

Poníkový dopis pro Annelii

Anka má odjakživa poníka Větrníka. Neviditelného a úžasně rychlého. Dřív si s ním hrála neustále. Teď už jen tehdy, když se nikdo nedívá. Hrát si s neviditelným poníkem je tak nějak divné… Ale je to lepší než nic! Když společně uhánějí po trávníku, je to přece jenom trochu jako ježdění. Alespoň si to Anka takhle představuje.

Dnes odpoledne si zase jednou hraje s Větrníkem, ale vtom se stane něco nečekaného. Dalo by se říct, že dojde k zázraku takového kalibru, jaký by si Anka nevymyslela ani ve svých nejtroufalejších poníkových snech. Ve chvíli, kdy na Větrníkovi přeskakuje tátovy muškáty, ozve se někde za živým plotem odkašlání a pak někdo řekne: „Velmi dobře!“

Anka překvapeně zabrzdí. Kdo to byl? Mamka s taťkou přece odjeli s mimískem Benjamínkem

k doktorovi. Vrátí se až za hodinu. Tak čí to je hlas?

Zmateně se rozhlíží kolem sebe. V zahradě nikdo není. Začíná to být docela děsivé. Větrník se začíná třást, Anka ho musí uklidňovat. „To byl jenom vítr v listí," zamumlá. Dodá si odvahy a rozhrne větve živého plotu, odkud ten hlas přicházel. Odhodlaně nahlíží do stínu mezi listovím. „Haló?"

„Dobrý den," ozve se ze živého plotu zdvořilý pozdrav.

Anka zmateně zamrká. Jednou, dvakrát. Jenže ten obraz, co má najednou před sebou, ne a ne zmizet. Mezi keříky totiž stojí ten poník ze ZOO! Je tak malý, že si Anka musí kleknout, aby si ho mohla blíže prohlédnout. Poník má na hlavě černý cylindr. Pod ním se vzdouvá karamelově hnědá huňatá hříva. Poník se způsobně ukloní.

„To se mi snad zdá!" špitne Anka. „Nebo se mi zase spustila fantazie? Copak jsem blázen?"

„Žádné strachy," řekne ten poník. Mluví hlasem mnohem silnějším, než by se při jeho

malém vzrůstu dalo čekat. „Nejsi blázen. Tedy pokud jsi Annelie Šeříková. Tak se přece jmenuješ, nebo ne?“

Anka zaraženě přikývne a poník vystoupí z keřů na volné prostranství.

„Pak tedy pro tebe mám několik velice důležitých otázek. Dalo by se říct, že je to něco jako test. Jsi připravená?“

Ajéje! Ve škole Anka nepatří zrovna k nejlepším. Ale rozhodně to zkusí. Takovou příležitost, popovídat si s poníkem, přece nedostane často! Navíc je to opravdu poňoboží, upřímně řečeno.

„Tak dobře," řekne rychle.

Poník se na ni zkoumavě dívá zpod cylindru.

„Tak tedy: představ si, že si můžeš vybrat: mohla by sis přát truhlu plnou zlata nebo vlastní zábavní park s horskou dráhou, anebo vlastního poníka. Co bys zvolila?"

„Tak to je jednoduché," hihňá se Anka s úlevou. „Samozřejmě poníka!"

„Jistě," pokývá poník hlavou a pokračuje k další otázce: „Teď si představ, že bys mohla zažít náramné dobrodružství. Na jaké bys měla ze všeho nejvíc chuť? Chtěla bys hrát ve filmu o koních? Vyrazila bys na vyjížďku na mluvícím poníku? Anebo bys dala přednost vědecké cestě na Mars?"

Ance je zase do smíchu. Kdyby to bylo ve škole takhle jednoduché, napadne ji. Nahlas řekne: „O ježdění na koních nebo ponících už

sním hodně dlouho. A kdyby ten poník ještě ke všemu mluvil, tak by to bylo úplně nejvíc mega poňoboží!“

Poník spokojeně frkne. „Tak já ti teď položím otázku nejdůležitější ze všech. Dej pozor, je záludná,“ varuje ji, potřese karamelově hnědou hřívou pod cylindrem a pak pronese vážným hlasem: „Co je pro poníka ze všeho nejdůležitější? Aby ho člověk miloval a dělal všechno pro to, aby měl dobrý život? Nebo aby měl vždycky dost chutného krmení? Anebo chce raději mít na hřbetě dobrého jezdce? No, tak co myslíš?“

Anka nakrčí nosík, až jí na něm začnou pihy tancovat.

„Jejda, to je ale těžké,“ vzdychne. „Copak nejsou všechny tři věci stejně důležité?“

„Ale ovšem! Tímto jsi zvládla test na výbornou,“ zařehtá poník. „A já ti teď prozradím, kdo jsem: profesor Archibald Harold Falabelius Hillský, ředitel přísně tajné poníkové školy Údolí poníků. A přišel jsem, protože jsem hledal *tebe*.“

„Mě?“ pípne Anka a samým překvapením si kecne rovnou do muškátů. „Jak to?“

Ředitel poníkové školy na ni mrkne. „Protože umíš něco, co jiní neumí.“

Anka zavrtí kudrlinami. „To asi těžko. Ve škole mi to moc nejde. To by vám děsně ráda potvrdila Nejhorší-Horšová. Akorát vás musím varovat, naše učitelka poníky nesnáší.“

Ředitel školy se nedá odbýt.

„Ale ano, věř mi! Máš totiž vzácný dar, a to je jisté: jsi zaříkávačka poníků.“

„*Zaříkávačka poníků*?“ vydechne Anka a překvapeně se zvedá ze záhonku. „Já? Opravdu?“

Teď se musí smát i ředitel. „Copak sis toho nikdy nevšimla?“

„To teda ne, nikdy…,“ řekne a zamyslí se: „Ale to by vlastně pak dávalo smysl, co se stalo v ZOO, ne?“

Ředitel kývne. „Přesně proto jsem tam byl. Abych našel děti, které jsou jako ty!“

Potřese karamelovou hřívou a z cylindru mu vypadne tlustá obálka. Snese se rovnou Ance do

rukou. „Můžeš odteď nastoupit do školy v Údolí poníků. To je škola pro zaříkávače poníků a koní. Jako zaříkávačka poníků začneš. K zaříkávání koní se propracuješ. Ale to je všechno napsáno tady," kývne k obálce.

„Zaříkávání poníků?" Anka jen nevěřícně opakuje jeho slova a zírá na dopis ve svých rukou. „Copak něco takového opravdu existuje?"

Ředitel poníkové školy pobaveně zařehtá. „Copak bys mi jinak mohla rozumět?" Významně se odmlčí. „Ale máš pravdu. Nikdo o tom neví. Takové nadání je přísně tajné. I naše škola je přísně tajná. *Všechno* je přísně tajné! A ty o tom nesmíš nikomu povědět – tedy kromě rodičů, samozřejmě. Těm to říct musíš. Protože v Údolí poníků budeš bydlet na internátě. V Jižní věži, přesněji řečeno. Doufám, že ti to nevadí."

Ance se z toho všeho motá hlava. Zaříkávačka poníků? Internát? Jižní věž? Tajné nadání? A už nikdy žádné další nejhorší hodiny Nejhorší-Horšové? Samým rozrušením teď Anka může už jen šeptat.

„Vůbec ne,“ špitne a pak radostně padne řediteli kolem krku.

„No, no, milá slečno, ne tak zhurta,“ napomíná ji ředitel, ale pak se usměje. „Uvidíme se v první školní den v Údolí poníků, Annelie Šeříková?“

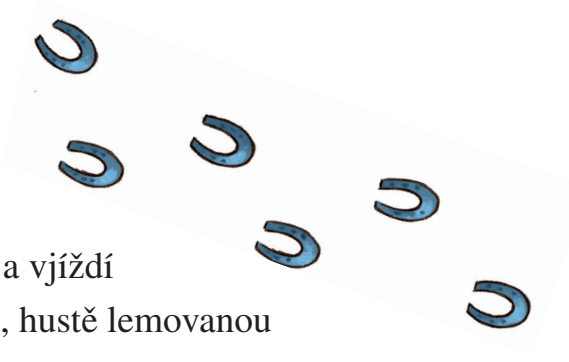
Anka horlivě přikyvuje.

„Tak nezapomeň, že to všechno musíš vysvětlit rodičům,“ připomene ředitel poníkové školy a pak odběhne, stejně tichounce jako přišel.

Anka nemůže všechno to štěstí vůbec pobrat. V žaludku cítí šimrání, jako by najednou snědla sedm balíčků šumáku. „Snad se mi to všechno jenom nezdálo,“ pošeptá si pro sebe.

Ale ta tlustá obálka v rukou je opravdová, takže už se nemůže dočkat, až všechno povypráví rodičům. Ti budou koukat!

Kam vás podkůvky ponesou

„Víš jistě,
že máme odbočit
tady?“ ptá se táta a vjíždí
na úzkou silničku, hustě lemovanou
stromy a keři.

Mamka vedle něj jen bezradně pokrčí rameny. Posté toho rána nahlas pročítá ten dopis. Tátova navigace žádné Údolí poníků nezná. Takže nezbývá, než se spolehnout na popis cesty od ředitele Hillského. Ten však není zrovna podrobný, takže už několik hodin křižují krajinu a hledají tajemnou školu.

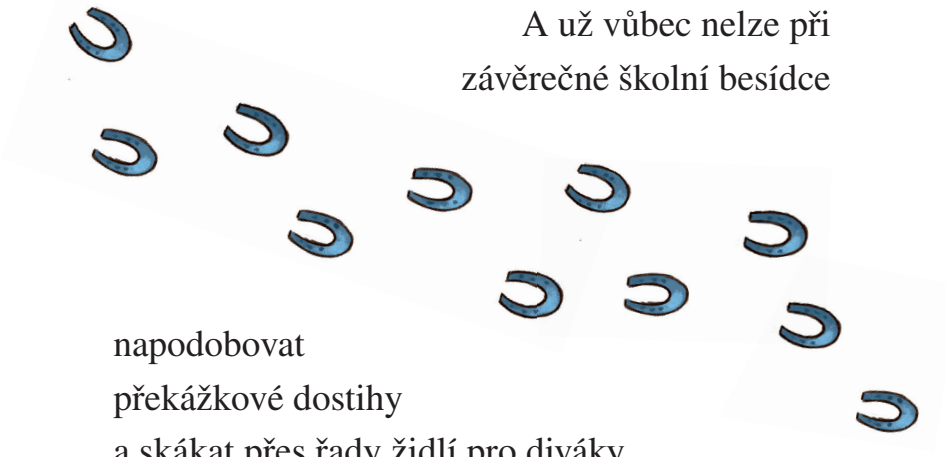
Když Anka rodičům vyprávěla o setkání s ředitelem poníkové školy a pak jim ukázala dopis, měli nejprve za to, že si jejich dcera vymýšlí. O nelásce učitelky Horšové k poníkům už slyšeli. Zčásti kantorku i chápali. Koneckonců se

všechno nemůže neustále točit jen kolem koní nebo poníků!

Čtyři krát čtyři je zkrátka a dobře šestnáct. A ne šestnáct koní.

Obvod se počítá sečtením délek stran, rozhodně ne vypočítáváním, kolik poníků se vejde do jednoho výběhu.

A už vůbec nelze při závěrečné školní besídce napodobovat překážkové dostihy a skákat přes řady židlí pro diváky.

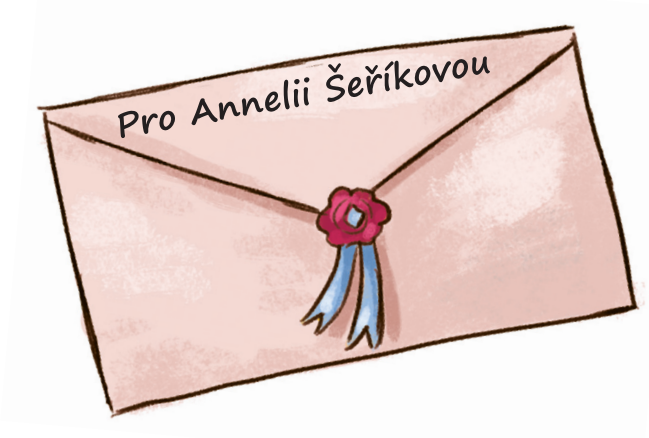

Jenže taková Annelie prostě je.

Je nadšená poníky a vším, co se jich týká!

Když si rodiče přečetli ten dopis, konečně také pochopili, proč. A hned potom Ance slíbili, že ji do Údolí poníků odvezou.

V dopise totiž stálo:

Velekoňsky vážení rodiče Annelie Šeříkové,

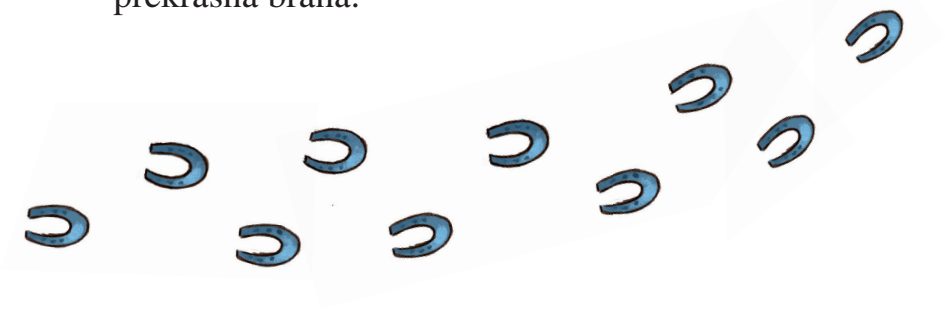
Vaše dcera – to vás jistojistě překvapí – je zaříkávačka poníků. Jde o velmi vzácný dar. Proto nabízíme Annelii místo na renomované a přísně tajné škole pro zaříkávače a zaříkávačky poníků a koní v Údolí poníků. Vydejte se 1. září přímo tam, kam vás podkůvky ponesou – rovnou za čumáčkem. Vaše dcera vám ukáže cestu!

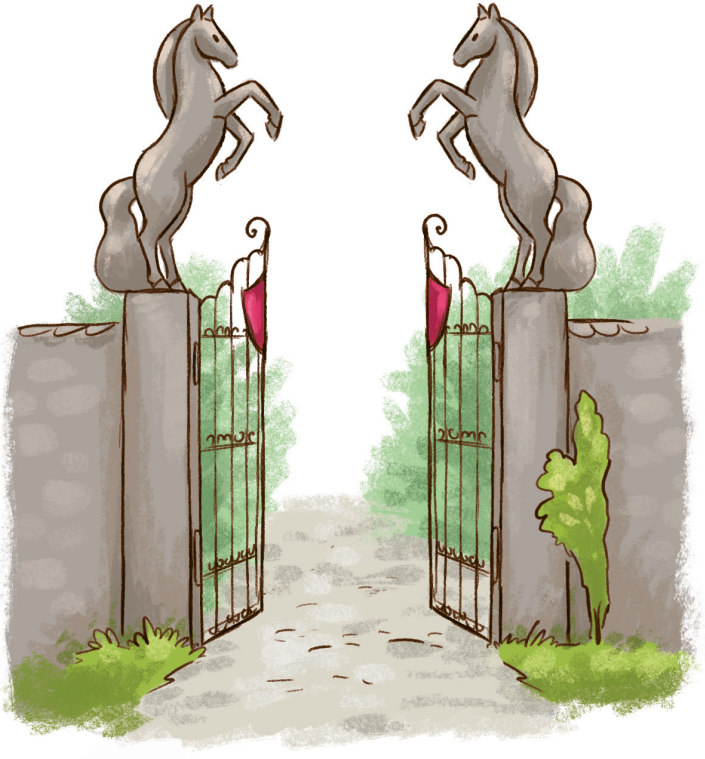
S přátelským zařehtáním,
Archibald Harold Falabelius Hillský
Ředitel školy Údolí poníků

Anka se dá do smíchu. Zatímco si rodiče dál lámou hlavy, jestli tahle silnička je nebo není ta správná a autem zajíždějí do čím dál hustšího porostu, ona má už nějakou dobu pocit, že to tady zná. Připadá jí to tu docela známé.

„Jasňačka," zubí se a ukazuje na pokroucený strom u cesty. „Tohle je další podkova. A tamhle vepředu je ještě jedna."

„Ty myslíš ten šišatý plot?" Táta přimhouří oči, ale ani s pořádnou dávkou fantazie se mu v plotě nedaří rozeznat tvar podkovy. Aby udělal své dceři radost, přidá plyn. „No když to říkáš," vzdychne a pro jednou je rád, že nemají žádné nablýskané fáro, ale starou kraksnu se spoustou škrábanců v laku. Auto se statečně sune hlouběji mezi stromy. A najednou se před nimi objeví překrásná brána.

Tuhle velkolepou bránu tvoří dva vzpínající se koně z kamene. Pod jejich mocnými kopyty začíná alej, vedoucí k nádhernému, mohutnému domu. To musí být onen internát, hlavní budova školy Údolí poníků, o které vyprávěl ředitel. Ke šmoulovsky modrému nebi se tyčí čtyři třpytivé kuželovitě tvarované věže.

„Podívejte, tamhle je Jižní věž, tam budu bydlet,“ vykřikne Anka. Nemůže uvěřit vlastním očím. Tolik štěstí! Připadá si jako v nějakém Disneyho filmu, jenomže tohle je doopravdy. A konečně to začíná chápat i mamka.

„Takhle vznešenou jsem si tu školu ani nepředstavovala,“ šeptá paní Šeříková svému muži. Viditelně se jí ulevilo a uklidnilo ji, jak pěkně a spořádaně to tu vypadá. Všude kolem jsou louky a pastviny. Kvetou tu květiny, cesty jsou upravené. Tohle Údolí poníků asi nebude tak docela k zahození.

Pan Šeřík zaparkoval auto na velkém štěrkovišti. Annie hned vyskakuje z auta. Hned vedle nich parkuje další auto, z něj vystupuje holka a rozpačitě se rozhlíží.

„Ahoj,“ zavolá na ni Anka. „Ty jsi tady taky nová?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Údolí poníků - Poníci mluví!**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.